

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА ПРОПАГАНДИСТСЬКОЇ РОБОТИ СЕРЕД МОЛОДІ ЩОДО УСВІДОМЛЕННЯ ПОЗИТИВНИХ РИС ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ

В сучасних умовах підготовки молоді до військової служби виявляється сама молода людина, її пізнавальні інтереси і схильності, потреби в активності, професійній та особистісній самореалізації. Для забезпечення такої позиції потрібно використовувати потужні можливості військової інфраструктури та виконувати серйозну роботу щодо узгодження державних потреб з очікуваннями соціальних груп і громадських інститутів.

Метою підготовки стає самовизначення особистості як громадянина, залучення його до основних цінностей, норм, традицій, що сформувалася у найважливіших сферах життя суспільства, їх осмислення, оцінка та наявність активної соціально значущої позиції. Готовність молоді до військової служби має бути результатом спеціальної підготовки і розглядатися як стан, що передує самій службі.

Пропагандистська робота з молоддю повинна бути спрямована на розвиток ціннісно-сислової сфери особистості, соціально-значущих установок, особистісного самовизначення [1]. У повсякденному житті доцільним буде контроль різних процесів армійської життєдіяльності: соціальної адаптації, навчального процесу, участі у військових навчаннях.

Процес адаптації є однією з найбільш головних особливостей військової служби, яка полягає у реалізації державних механізмів, які забезпечують пристосування до армійських умов. Виконуючи свої обов'язки, військовослужбовець змушений подумки передбачити можливий результат своїх дій, порівнювати його з тим, що планувалося, стежити за собою контролювати свою поведінку. Соціально-психологічна адаптація молоді до військової служби обумовлює відносно самостійні процеси послідовного входження спочатку в колективи навчальних підрозділів, а потім в колективи бойових підрозділів.

Головною складовою готовності молоді до проходження обов'язкової військової служби є адаптаційний потенціал особистості, володіння й управління ресурсами можуть спричиняти один на одного взаємний вплив. Морально-психологічна готовність молоді до служби у збройних силах є потужним профілактичним фактором асоціальних явищ в армійському середовищі, посттравматичних розладів, негативних емоційних станів, пов'язаних з труднощами служби армії.

Важливим етапом є допризовна підготовка молоді до служби у збройних силах, вона, як правило, здійснюється в межах загальноосвітніх шкіл, або в спеціалізованих навчальних закладах [3]. Важливим є орієнтація виховання дисциплінованості та відповідальності як тривалого і цілеспрямованого процесу на вироблення власної поведінки відповідно до прийнятих норм у збройних силах.

Військово-патріотичні організації мають відігравати найважливішу роль у патріотичному вихованні молоді. Вони повинні формувати спосіб мислення у дітей та підлітків, здійснювати їх морально-етичне виховання; в практичному плані

допомагати державним інститутам вирішувати завдання підготовки резерву збройних сил

Сукупність впливів залежить від якості засвоєння нових соціальних функцій, рівня соціального входження військовослужбовця у нову соціальну групу. Так, наприклад, специфіка процесу соціалізації військовослужбовців полягає у принципових відмінностях військової та цивільної сфер життя. Важливу роль в успішній соціалізації військовослужбовців відводиться діяльності органів державного та військового управління у сфері соціальної активності [2].

Молодь, бажаючи підвищити рівень своєї оцінки в новому середовищі домагається схвалення і підвищення соціального статусу в очах представників нового соціуму. Основними напрямками оптимізації державної політики є посилення соціально-політичної відповідності молоді інтересам суспільства, вироблення у них соціальних установок та саморозвитку соціальної адекватності.

Список використаних джерел

1. Маковчук Ф. Ф. Військова служба правопорядку у Збройних Силах України : сьогодення та перспективи розвитку / Ф. Ф. Маковчук // Наука і оборона. – К., 2011. – № 1. – С. 25–31.
2. Скуріхін С. М. Правосвідомість військовослужбовців Збройних Сил України : поняття та особливості / С. М. Скуріхін // Юридичні науки. – 2014. – № 4. – С. 7–14.
3. Чорний В. Військова організація і держава в контексті трансформації українського суспільства: проблеми і перспективи / Віталій Чорний // Українознавство. – 2010. – № 3. – С. 134–139.

Сахарова К.

РОЗВИТОК ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО РЕСУРСУ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ

Інтелектуальний ресурс місцевого самоврядування представляє собою набір знань, вмінь і навичок, що формують здатність органів місцевого самоврядування і жителів продукувати і засвоювати нові знання та інформацію, використовувати їх для створення і впровадження нової техніки, прогресивних форм організації виробництва і праці, духовної і корпоративної культури, інноваційних технологій, вироблення оптимальніших управлінських рішень шляхом імплементації нових знань в подальший розвиток всіх сфер суспільного життя громади [1]. Надане визначення дозволить знаходити і краще поєднувати усі види ресурсів територій для створення суспільних благ, приймати і послідовно реалізовувати інноваційні управлінські рішення і не допускати невиправданих ризиків.

Головним носієм інтелектуальних ресурсів є жителі, влада, господарюючі суб'єкти, що формують їх здатність до сприяння і впровадження радикальних і модифікованих ідей, вмінь виробляти наукоємну продукцію і послуги, які відповідають вимогам сучасного ринку.